

De kern van een christelijke gemeente (mei 2022)

We hoorden in de preek uit 1 Johannes 2:7-11, de zorg van de apostel over de gemeente van Efeze. Zij wilden steeds wat nieuws: nieuwe onderwerpen, nieuwe leringen, nieuwe activiteiten, terwijl zij de kernzaken van Wet en Evangelie niet grondig hadden doorleefd. En degenen die het wel kenden, waren hierin nog jonge kinderen en zeker niet uitgeleerd. Dat bleek wel uit de vrucht. Het ontbrak aan liefde, zelfverloochening, dienstbaarheid en ootmoed, maar de gemeente gonsde van nieuwigheden en gepraat over nieuwe leerstukken.

De apostel Paulus waarschuwt ook in veel van zijn brieven voor diezelfde neiging. Hij schreef aan Timotheüs over mensen die zich bezig hielden met twistvragen en woordenstrijd (1 Tim. 6). Aan de Kolossenzen schrijft hij over eigenwillige godsdienst en filosofie (Kol. 2). Aan de gemeente van Korinthe legt hij uit dat niet de geestelijke gaven en wonderen, maar de liefde uit God en tot God, de kernzaak van het Evangelie is (1 Kor.13).

Wat zijn dan de kernzaken waar we bij moeten blijven? De kernzaken van Gods Woord zijn de drie grote hoofdstukken 3. Genesis 3 over de val, de vloek en de belofte van Christus' komst. Johannes 3 over de wedergeboorte en de liefde Gods. Romeinen 3 over de rechtvaardiging van de goddeloze door het bloed van Christus. Deze drie hoofdstukken 3 staan in het hart van de christen gekerfd door de Heilige Geest. Met deze kernzaken zijn we nooit klaar, maar moeten daar levenslang in geoefend worden. De diepte van deze drie kernzaken kunnen we nooit ten volle peilen. Wie denkt deze kernzaken nu wel te weten, die weet er niets van. Wie uitgeleerd is over deze dingen, moet nog beginnen ze te leren door de Heilige Geest.

Daarom moet de prediking in de gemeente van Christus, deze kernthema's steeds weer behandelen vanuit de volheid van Gods Woord. De Heilige Geest wil dat deze kernthema's in evenwicht behandeld worden. Want Genesis 3 (onze val en doodstaat) moet klinken om het hart te verootmoedigen tegenover God, maar zonder een ruim aanbod van genade voor goddelozen (Rom. 3) wordt een gemeente lijdelijk en afwachtend in hun doodstaat. Johannes 3 (de wedergeboorte) moet gepreekt om te leren dat geloof geen verstandswerk is maar een genadewonder in het hart, maar als de rechtvaardiging van de goddeloze (Rom. 3) uit beeld raakt, zoeken gelovigen de grond steeds in hun kenmerken van wedergeboorte en niet in het geloof in Christus. Romeinen 3 (de rechtvaardiging door het geloof in het bloed van Christus) moet gepreekt om zondaren in de vrijheid te zetten, maar als Johannes 3 (de wedergeboorte) niet ook gepreekt wordt, dan wordt het Evangelie verstandelijk aangenomen, zonder genadewonder in het hart. De drie grote hoofdstukken 3 zijn alle drie nodig in de kern van de prediking, dan alleen komt onze verhouding tot God onze Schepper (Gen.3), het werk van Christus (Rom.3) en het werk van de Heilige Geest (Joh. 3) tot bloei in het hart van zondaren en komt de Drie-enige God aan Zijn eer.

En deze drie kernstukken, deze Drie-enige God en Zijn werk, moet steeds weer gepreekt. Hetgeen we eenmaal leerden moeten we opnieuw leren, anders raken we betoverd (Gal. 3::1). De Heilige Geest maakt de val, de liefde Gods en de toegerekende gerechtigheid van Christus, steeds weer nieuw. Het wonder wordt steeds groter en deze waarheden steeds dierbaarder! Daarom schrijft Johannes dat het een oud woord is en toch nieuw. Alles wat er verder te preken is over het leven van een christen, over de heiligmaking, over het gemeentelven, over de eindtijd...dat alles komt op uit deze drie kernzaken en kan daar niet van worden losgemaakt.

Ik denk dat we mogen zeggen dat de drie grote hoofdstukken 3 in de prediking in onze gemeente centraal staan. Toch is het goed om de waarschuwing van de apostelen ter harte te nemen, ook ieder voor zich. Kennelijk is er voor elke christelijke gemeente en voor elk hart afzonderlijk, het gevaar om de kern te verdrijven naar de rand en op te gaan in geestelijke bijzaken. Het kan zo maar dat bij heel veel bekende klanken, de gedachte bij u opkomt: 'dit weet ik allemaal al', terwijl als er nieuwe onderwerpen bepreekt worden u één en al oor bent. Maar weten wij het echt? Hebben we de kernzaken geleerd door de Heilige Geest? En als we hier iets van kennen, zou het dan niet onze enige begeerte zijn om daar méér en dieper van te leren? (Fil. 3)

De meeste waarschuwingen van de apostelen waren niet tegen het verlaten van de godsdienst, niet tegen het verlaten van de kerk, maar tegen het kwijt raken van de kern van het Evangelie. Dat is een grote list van de satan. Dan blijft een mens godsdienstig, maar vleselijk. Dan heeft hij standpunten en principes en misschien wel heel Bijbelse, maar hij heeft niet de Geest van God, niet het leven uit Christus. Dan spreekt

een mens over godsdienstige dingen, maar niet over het wonder Wie de Heere voor hemzelf is. Dan wordt er gepraat en gepraat, maar er is geen ootmoed, geen verwondering.

Daar waar de Heilige Geest tegenwoordig is in een gemeente, daar draait het om de kern. Want zondaren voelen dan dat ze een ziel te verliezen hebben voor de eeuwigheid, maar ook dat het mogelijk is om zalig te worden. Zoekers doorleven dan dat ze de Heilige Geest nodig hebben om de verborgenheden van het Koninkrijk te leren. Gelovigen voelen dan dat ze er nog amper iets van weten en begeren op te wassen in de kennis van God in Christus. In zo'n gemeente draait het er alleen maar om dat zielen worden behouden in Christus en dat gelovigen meer leren van Christus en Zijn weldaden (HC 21).

In een gezonde gemeente draait het om de kern, en blijven de bijzaken wat ze zijn: bijzaken. Daarover hoor je dan niemand spreken, dat is niet wat hun hart bezet...ze hebben wel wat beters te doen...ze hebben een ziel te verliezen, ze hebben Christus te leren kennen, ze hebben een verlangen meer te leren van Hem en Zijn Koninkrijk. Waar ze over spreken is of de Heere nog in hun midden is en of Zijn Koninkrijk nog uitgebreid wordt. Dát is wat ze begeren. Zijn wij zo'n gemeente? Bent u zo'n gemeentelid?

Als de Heilige Geest wijkt uit een gemeente, dan wordt de kern verlaten. Voor de één wordt het dan een verlangen om het oude vast te houden en ze zijn tevreden de oude waarheid te horen, zonder dat die nieuw wordt voor hun hart. De ander gaat juist op in een drang om alles te vernieuwen, zonder dat het oude Evangelie hun hart vervult. De kern van het Evangelie is voor hen geen wonder, waar ze zich levenslang dieper over verwonderen, maar het ABC dat ze al lang achter zich gelaten hebben.

In zo'n gemeente is er geen ootmoed en liefde, maar twist en discussie óf een vleselijke blijdschap en gezelligheid.

Als dat ene belang van de harte-kennis van Christus niet meer samenbindt, dan moet zo'n gemeente worden samengebonden óf door wettische godsdienst en regels, óf door gezelligheid en gemakkelijke diensten. In zo'n gemeente komt men bijeen, niet om met God verzoend te worden, niet om nieuwe ontmoetingen met Christus, maar omdat men het samen zo goed heeft of om in het eigen gelijk bevestigd te worden.

Kijken we om ons heen dan zien we tal van kerken en gemeenten waar de kern geheel uit beeld verdwenen is. Diensten vol entertainment en wereldse muziek, maar zonder de prediking van Genesis 3, Johannes 3 en Romeinen 3. In dat soort kerken klinkt een ander Evangelie, waarin niet de eer van God centraal staat maar de mens met zijn behoeften aan een goed gevoel, gezondheid en welvaart.

Ook zijn er tal van kerken waar wel Bijbelse dingen gepreekt worden, maar totaal uit evenwicht. Dan komt het niet tot een geestelijk doorleven van de kernzaken van Wet en Evangelie.

In sommige reformatorische kerken blijft de prediking cirkelen rond de zondeval en de eerste beginselen van het werk van de Heilige Geest. Dan is er geen doorbraak in de vrijheid van Christus, geen zekerheid en geen opwas. Velen uit zo'n achtergrond zijn het elders gaan zoeken en zijn doorgeslagen naar de andere kant, naar groepen tussen evangelisch en reformatorisch in en in het zgn 'New Calvinism'. Daar wordt meestal het Evangelie goed uitgelegd maar wordt het overtuigend werk van de Heilige Geest en de wedergeboorte niet gepreekt. Waar aan kun je dat herkennen? In zo'n gemeente zijn geen zondaren in nood. Er is niemand die er buiten staat en Hem zoekt te kennen. Bekeerlingen zijn degenen die vanuit de kroeg naar hun kerk komen. En degenen die zeggen te geloven, zijn gearriveerd en zijn bezig met een beter christen worden. Gelovigen daar hebben geen donkerheid en gemis, geen nieuwe schuld en dieper doorleven van hun ellende én ook geen nieuwe ontmoetingen, geen nieuwe kus van Jezus' mond. Waar het zo is, daar is het Evangelie gemaakt tot een formule, die mensen verstandelijk kunnen aannemen, zonder hartsvernieuwing en zonder de blijvende doorleving van de kernstukken van zonde en genade. Wie het Evangelie krijgt uitgelegd, neemt het aan...maar zonder dat Wet en Evangelie geestelijk geleerd zijn.

Wat diep aangrijpend dat de apostolische waarschuwing voor zoveel kerken en gemeenten geldt...betoverde mensen...bedrogen mensen.

Maar we moeten niet alleen om ons heen kijken, maar zelf de apostolische waarschuwing ter harte nemen! Ik moet mezelf onderzoeken of ik de drie grote hoofdstukken 3 preek in evenwicht. U moet uzelf onderzoeken wat u in de prediking zoekt, hoe u luistert...met welke belangen u komt. Hebt u een ziel te verliezen? Hebben wij de prediking van het kruis nodig? Snakt u naar een Woord van Hem tot uw hart? Grijpt u naar het eeuwige leven? (Fil.3) Komt u naar de diensten en gebedsbijeenkomsten uit geestelijke nood of geestelijke honger? Of zijn wij 'eerlijk onbekeerd' of 'gearriveerd'? Gaat het ons in de prediking om

een ontmoeting met Christus en een kus van Zijn mond? Gaat het ons om het behoud van zielen en de uitbreiding van Zijn Koninkrijk?

Als wij blijven bij de kern, bij Genesis 3, Johannes 3, Romeinen 3, blijft de Drie-enige God in ons midden. Dan werkt Hij Zelf, dan wordt Zijn heil verkregen en woont Zijn liefde in de gemeente. Dan wordt het oude Woord steeds nieuw, het wonder van genade steeds groter en de Drie-enige God steeds heerlijker

Christus is ons Heil (I) (mei 2022)

De Bijbel gebruikt tal van woorden om het geheimenis te benoemen, hoe een verloren mens deel heeft aan de Heere Jezus. Komen, geloven, rusten, leunen, omhelzen, Christus zien, Zijn stem horen, Hem volgen. Al deze Bijbelse beelden drukken iets uit van wat de vereniging met Christus inhoudt en uitwerkt. Deze woorden roepen iets van herkenning op, om te omschrijven wat een gelovige ondervonden heeft. Maar in al die woorden draait het om Christus Zelf. Zonder Hem, zijn die woorden maar holle klanken. Christus is ons Heil.

Maar de Heere Jezus is in de hemel. Hij is in triomf opgevaren en zit aan de rechterhand van God. Dat is hoog verheven, dat is verborgen voor ons oog, dat is in heerlijkheid. Hij is daar en wij zijn hier.

Hij is in het Leven, wij liggen in de dood. Hij is in het Licht, wij dwalen in de duisternis. Hij is bij de Vader, wij zijn zonder God in de wereld. Wat een afstand! Wat een kloof! Wat een onmogelijkheid!

Hoe zou een zondaar dan komen tot Christus, als Hij dáár is waar wij niet kunnen ingaan? Hoe zou een mens zien op Hem Die door wolken van ons gezicht verborgen is? Hoe zou een mens Hem omhelzen, Die zo hoog boven ons verheven is?

De Heere Jezus komt tot verloren mensen, om Zichzelf en Zijn heil bekend te maken. Hij komt als de Levende. Hij kwam binnen door gesloten deuren en sprak van vrede. Hij stond achter een rouwende vrouw en noemde haar naam. Hij sprak met twee weggelopen discipelen en maakte Zich bekend door Zijn doorboorde handen. Bij hen allen kwam Hij lichamen nabij, maar zij herkenden Hem niet. De kloof was zo groot. Christus was voor hen zo onbereikbaar en onherkenbaar. Pas als Hij Zich bekend maakte aan hun geest, herkenden ze Hem, werden ze verblijd. Dan wisten ze met Wie ze van doen hadden en geloofden in Hem. Lichamen kon Hij bij hen staan, maar een geestelijke bekendmaking was nodig, voordat ze wisten dat Hij leeft en dat Hij hun Heil is.

Even werkelijk als Hij Zich toen bekend maakte, doet Hij dat nog. Hij is wel in de hemel, maar Hij komt nabij. Niet lichamen, zoals na Zijn opstanding. Hij komt nabij door het Woord, dat in Zijn Naam gepredikt wordt aan alle creaturen. Daarin zoekt Hij verlorenen op. In Zijn Woord verklaart Hij waarom Hij moest lijden. Door de prediking klopt Hij aan de deur van uw hart.

Hij is dikwijls in ons midden geweest. Hebt u Hem gekend tot zaligheid? Werd u verblijd, omdat u wist met Wie u van doen had? Werd u verzekerd omdat Hij leeft en uw Heil is?

Degenen tot wie Hij kwam, hadden een openbaring aan hun geest nodig, om Hem te herkennen. Evenzeer hebben wij zo'n geestelijke openbaring nodig om in Christus te geloven. Dat is geen visioen of lichamenlijke verschijning. Dat doet Hij door Woord en Geest.

Hij noemde Maria Magdalena's naam, tot discipelen zei Hij: Vrede!, bij de Emmaüsgangers brak Hij zwiingend het brood. Maar wat Hij ook deed, Hij opende hun geest, om Zijn heerlijkheid te zien.

Hij komt ons nabij in het Woord, maar door Zijn Geest herkennen we Hem in dat Woord, door Zijn Geest horen we Zijn stem in dat Woord, door Zijn Geest zien we dat Hij leeft en ons Heil is. Even werkelijk als toen, even nabij als toen, even heerlijk als toen.

Hij komt nabij...en maakt Zich bekend. Toen Hij zich bekend maakte, geloofden ze in Hem, toen zagen ze Hem, toen kwamen ze tot Hem en aanbaden Hem. Het geloven, komen, zien en al die andere Bijbelse woorden, zijn dus gevolg van de geestelijke openbaring van de Heere Jezus Zelf. Zijn openbaring, wekte in hen het geloof, de liefde, de boetvaardigheid en de levende hoop. Zo is dat nog. Even werkelijk als toen, even nabij als toen.

Als mensen spreken over hun komen en geloven...maar niet weten dat de Heere Jezus tot hen gekomen is, Zich aan hen bekend maakte door Woord en Geest...dan zijn die woorden maar holle klanken. Tot wie of wat kwamen ze dan? Wie hebben ze dan geloofd?

Als mensen menen geestelijk leven te hebben en naar het eeuwige leven onderweg te zijn, maar de Levende niet kennen...Wie gaf hen dat leven dan? Wie verwekte die levende hoop?

Christus is ons heil. Wie heil meent te hebben zonder Christus, vergist zich voor de eeuwigheid.

De woorden die omschrijven hoe wij deel hebben aan Christus, zijn het Leven dat de Levende meeneemt. Komen, omhelzen, zien, beminnen...het is er, waar de Levende nabij komt door het Woord en Zich bekend maakt in het Woord door de Geest.

We merken dat velen vandaag de dag in verwarring zijn. We merken dat sommigen vastlopen met woorden als komen, geloven, zien, horen. We merken dat anderen over die woorden spreken, maar niet kunnen spreken over de levende Christus. We horen dat er gepreekt wordt over geestelijk leven, zonder de Levende. We horen dat mensen bevolen wordt te geloven en te komen, maar in Wie, tot Wie? We horen dat mensen proberen om tot Christus te komen en in Hem te geloven, maar niet weten dat het alleen gaat als Hij tot hen komt.

Daarom hopen we de komende tijd, in korte artikelen deze woorden te verklaren en Bijbels uit te leggen. In de verwarring is het Woord nodig. Evenals de Emmaüsgangers het Woord van Christus nodig hadden. In hun verwarring verklaarde Hij hen waarom Hij moest lijden en opstaan. Met dat onderwijs was Hij hen nabij en werd hun hart brandende. Al herkenden ze Hem nog niet...door Zijn waarheid bereidde Hij hun hart om Hem te kennen. Het is ons gebed dat Christus dat ook onder ons doet. Even werkelijk als toen, even nabij als toen. Want Christus is naar het lichaam wel ver weg, maar door Zijn Woord komt Hij nabij. Hij is door Zijn hemelvaart wel hoog boven ons verheven en verborgen voor ons oog...maar vanaf Zijn troon wil Hij Zich bekend maken tot aan de einden der aarde. Hij komt en openbaart Zich even werkelijk als toen, zodat zondaren vertroost en verblijd worden en het geheim verstaan: Christus in ons Heil!

Biddag in een tijd van oorlog (maart 2022)

Het is bijna tijd voor biddag...en méér dan tijd voor een dag om te buigen voor God. Nood leert bidden, zegt men. Is dat zo in uw binnenkamer? Oorlogsgeweld in Oekraïne, oorlogsdreiging over Europa. Nood leert bidden? Heeft twee jaar corona u leren bidden? Zal een tijd van oorlog u leren bidden?

De Heilige Geest leert bidden. Want bidden is buigen. Buigen voor die hoge God. Buigen onder Zijn oordeel, buigen onder het liefdesaanbod van Christus, buigen onder Zijn Vaderlijke voorzienigheid. Buigen wordt bij ons niet gevonden, tenzij de Heilige Geest ons bidden leert...

Er wordt misschien meer en vuriger gebeden dan anders. Kerken roepen er toe op. 'Bid voor Oekraïne!' Maar wat moeten we bidden? Ja we mogen bidden voor de medemens in nood en lijden. Mensenlevens worden verwoest. Gezinnen verscheurt. Het is ten hemel schreiend. Wij bidden voor het volk van Oekraïne, waar mensen lijden en sterven. Maar bidden we ook voor de Russische soldaten die bekeerd moeten worden vóór ze sterven? Bidden we voor hun families die zonen, mannen en vaders verliezen? Is hun lijden ons bidden niet waard? Bidden we wel voor vriend, maar niet voor vijand? Christus leerde anders, de Heilige Geest leert anders. En weten we wel, wie in deze vriend en vijand is?

Wat moeten we bidden? Voor wie moeten we bidden? Om welke uitkomst mogen we bidden? Want bidden is buigen. Maar als we niet buigen is ons bidden opstand tegen God. Als we bidden bij een open krant, maar niet bij een open Bijbel...dan bidden we mis. Als we wel bidden om vrede, maar in deze oorlog niet een voetstap van Christus hebben gehoord, dan bidden we wel, maar zonder te buigen. Wat hebben we nodig geleerd te worden door de Heilige Geest.

De eigenwijze, verduisterde mens weet het wel. Rusland is de agressor en we bidden tegen hen. Mis. Oekraïne is het belaagde volk en we bidden voor hen. Mis. Twee keer mis. Want wel gebeden, maar niet gebogen onder God.

Want waar is God in deze oorlog? Aan wiens kant staat Hij? Jozua wilde dat ook weten. Aan wiens kant staat U? Hoort u bij ons of bij de vijand? Jozua kreeg geen antwoord, maar moest buigen voor Christus (Joz. 5:13-15). Staan wij aan Gods kant? Buigen wij voor Hem?

De mens gaat zo mis, als hij meent dat God aan één kant staat. De media staat aan één kant. De politiek staat aan één kant. Maar de levende God niet. De Heere ziet geen Oekraïners en Russen, maar mensen, geschapen naar Zijn beeld. Russische soldaten die sterven op het slagveld hebben ook een ziel te verliezen. Ook in hun ondergang heeft Hij geen behagen.

Hoe gaan we mis als we bidden, zonder te buigen voor God. Dan staan wij aan één kant en willen dat God daar ook komt staan. Dat bidden behaagt God niet.

Dan bidden we vóór Oekraïne. Maar baden we ook de afgelopen acht jaar toen de Oekraïense regering de Russische bevolking in de Donbass onderdrukte en doodde? Sommigen gaan zo ver om te bidden voor de leiders van Westerse regeringen en tegen Poetin. In Rusland bidt men andersom. Maar aan wiens kant staat de levende God?

Hij staat er boven en wil dat allen buigen voor Hem! De Heere veroordeelt het bloedvergieten van Oekraïners én Russen. Hij veroordeelt alle leugen en bedrog, zowel van Poetin als van Westerse leiders die aan Rusland beloofden om de NAVO niet uit te breiden naar het oosten en dat toch deden. De Heere veroordeelt het dat mensenlevens worden genomen voor vuil gewin, want zowel Rusland als het Westen, worden gedreven door economische motieven. Noch Poetin, noch Zelensky hebben het recht aan hun kant en God aan hun kant, maar beide zullen eens moeten buigen voor Christus en Zich tegenover Hem moeten verantwoorden voor hun gruwelen.

Ons land mengt zich ook in de oorlog. Wapens worden geleverd. We keren ons tegen Poetin. Maar we bekeren ons niet tot God. Dát wordt onze ondergang. We vrezen Poetin, maar vrezen we God, in Wiens hand Poetin is? Wie is Poetin eigenlijk? Niet meer dan een pion in Gods raad.

We geven Poetin de schuld...maar wie de schuld legt bij Poetin ziet aan God voorbij. Wiens schuld is deze oorlog eigenlijk? Geven we Rusland de schuld van deze oorlog, dan bidden we misschien, maar staan nog recht overeind tegenover God.

We moeten buigen voor God. Want deze oorlog is onze schuld! De oorlogsdreiging over Europa is Gods twist met ons. We hebben niet alleen Rusland tegenover ons, we hebben God boven ons! Europa heeft veel

meer dan Rusland, God verlaten. Europa heeft veel dieper dan Rusland, Gods Woord veracht en zich bezondigd aan Zijn scheppingsordeningen en aan het ongeboren leven.

Europa staat in de schuld bij God en staat schuldig aan de oorlog. Onze regeringsleiders hebben in 2014 een revolutie in Oekraïne gebracht, om de Russische invloed omver te werpen en 'democratie' te brengen. Maar vrijheid is er niet door gekomen, dan alleen meer vrijheid om te zondigen. Wij exporteren geen vrijheid, maar goddeloosheid. Emancipatie, anticonceptie, abortus, homo-rechten, en atheïsme...dat brengt het Westen naar volkeren waar regimes omver geworpen worden onder het mom van democratie. Is het vreemd dat de Heere ons tegenkomt met Zijn oordelen?

We hebben Rusland niet alleen tegenover ons, maar de levende God boven ons. Hij twist met Europa. En wij zondigen de maat vol. Blind voor Zijn daden, doof voor Zijn roepstem. Biddend zonder te buigen. Gebed op de lippen gelegd door de leugens van de media, maar niet door het Woord van God. Gebed vanuit harten die zich verhardten onder Gods voortgaande oordelen.

De pestilentie van corona heeft de wereld twee jaar in haar greep gehad. Er was wel massale angst en massale vaccinatie, maar geen massaal berouw! Nu komt het oordeel van het zwaard. Er is wel massale verontwaardiging, maar geen massale bekering! 'Hoe lang gaat dit nog door?', vragen wij ons af. 'Hoe lang verhard gij uw hart nog?' roept de Heere ons toe. Wij zijn verontwaardigd over Russische agressie, maar de Heere is verontwaardigd over ons. Méér dan Rusland, heeft ons volk het Woord gehad en de prediking van het kruis gehoord. Méér dan Rusland is de schuld van ons volk tegenover de goedertierenheid Gods. Méér dan Rusland vergaderen wij, door ons onbekeerlijk en verhard hart, toorn als een schat tegen de dag des toorns (Rom.2:5). De Heere heeft geen lust in het oordelen. Christus weent over de verloren zielen van Oekraïne, Rusland en Europa...maar wenen wij om de schuld tegenover God?

Het oordeel gaat voort. De oorlogsdreiging is het laatste niet. Wie God verlaat heeft smart op smart te vreezen. Vrees niet in de handen van Rusland te vallen, maar vrees de God Die ons bezoekt met plagen. Als Poetin klaar is, is God nog niet klaar. Als Ruslands wapengekletter zwijgt, zwijgt God niet!

David werd door de Heere bezocht vanwege zijn zonde en mocht kiezen; honger, oorlog of pestilentie. Hij koos het laatste, want wilde in Gods hand vallen (2 Sam. 24). Wij hebben die keuze niet. En wij kozen er ook niet voor om in Gods hand te vallen. Wij kiezen er niet voor om te buigen voor God. Europa heeft zich vanwege corona niet gebogen onder God, maar de afval in kerk en maatschappij werd alleen maar meer. Wij hebben de keuze niet, de pestilentie wordt gevolgd door oorlog en de oorlog wordt gevolgd door honger. Hongersnoden, voedseltekorten zullen als een gesel over de wereld gaan. De vier paarden uit Openbaringen 6:1-8 zullen voortdraven. De pestilentie, het zwaard en de honger. En in al die nood bidden wij. Maar hoe?

Bidden zonder buigen, is als vloeken tegen God. Bidden zonder buigen zal de Heere niet horen. Zulk bidden was er in Israël, ten tijde van een grote hongersnood en oorlogsdreiging van Babel. Maar de Heere hoort er niet naar. In Jeremia 14:12 zegt Hij 'Ofschoon zij vasten, Ik zal naar hun geschrei niet horen, en ofschoon zij brandoffer en spijsoffer offeren, Ik zal aan hen geen welgevallen hebben, maar door het zwaard, en door den honger, en door den pestilentie, zal Ik hen verteren'. Een onbuigzaam volk, ontmoet een onverbiddelijk God.

Maar de Heere is niet onverbiddelijk. Hij laat Zich vinden, door degenen die naar Hem niet vroegen. Hij wil Russen, Oekraïners en ook Nederlanders redden van het eeuwig oordeel. Daartoe moeten we leren buigen en bidden door de Heilige Geest. God komt schuldigen te hulp in het gebed. Hij Zelf doet buigen voor Zijn majesteit en leert bidden naar Zijn wil. Zo kan het biddag worden.

Als er oorlogsdreiging is in Juda, roept koning Josafat een biddag uit. Hij vlucht met het volk tot de tempel, om de Heere te zoeken. Daar roept hij uit "Indien over ons enig kwaad komt, het zwaard des oordeels, of pestilentie of honger, wij zullen voor dit huis en voor Uw aangezicht staan, dewijl Uw Naam in dit huis is; en wij zullen uit onze benauwdheid tot U roepen; en Gij zult ons verhoren en verlossen" (2 Kronieken 20:9). Josafat weet van vluchten tot de God Die slaat. Josafat weet van buigen voor de God Die oordeelt. Josafat weet van een plaats waar het oordeel wijkt. Josafat weet van een plaats waar God ons in genade aanziet en ons bidden hoort. In Zijn huis. Bij het altaar. Bij het Lam. Bij Christus' kruis. Daar buigt zich ieder voor Hem. Daar valt het onderscheid tussen Rus of Europeaan weg. Daar staan allen schuldig en hebben allen verzoening nodig. Daar heeft het eeuwig oordeel uitgewoed over Christus. Daar bewijst Hij liefde aan vijanden. Daar kocht Hij eeuwige vrede door Zijn leven af te leggen. Daar is het bloed der

verzoening, dat ons vrede toeroept. Daar is het Lam, Die ook Koning der koningen is. Daar wordt het bidden tot aanbidden. Daar worden wij onderdaan van Koning Jezus.

Aan de voet van het kruis is vrede. Daar alleen. Vrede met God. Omdat Hij verzoent is en zwijgt in de volkomen offerande van Zijn Zoon. Vrede met de naaste, omdat wij zélf de grootste zondaar waren. Daar leren wij buigen en bidden. Daar leren wij dat alle mens leugenachtig is, maar God waarachtig. Daar leren wij de waarde van elke ziel. Daar leren wij vijanden lief te hebben, omdat de Heere ons als vijanden lief had. Daar leren wij dat al Zijn Vaderlijke voorzienigheid moet medewerken aan de komst van Zijn Koninkrijk. Daar wordt ons bidden vernieuwd en een ander gebed op de lippen gelegd: Uw Koninkrijk kome!

Zo kan het biddag worden. Buigend voor God, Die ons oordeelt. Biddend tot Hem Die te midden van het oordeel Zich ontfermt. Verwachtend Zijn werk, Die in een oordeel over de volkeren, zielen wil behouden. Zo kant het biddag worden. Buigend voor God. We bidden niet om het buigen van Rusland voor het Westen, maar dat Russen en Oekraïners door deze nood, buigen voor Christus. We bidden niet om een politieke vrede zonder vrede met God, maar om vrede door Jezus' bloed. We bidden voor onze medemens die lijdt. We bidden dat de Heere Zijn kinderen, onder Russen en Oekraïners, vrede in hun hart geeft en Vaderlijk voor hen zorgt.

We bidden om te mogen leren bidden 'Uw wil geschiede', omdat we zo onbuigzaam zijn. We bidden om onze vijanden lief te mogen hebben, omdat wij die liefde niet hebben. We bidden om te leren buigen en aanbidden, omdat God dat geven wil aan beide kanten van het front.

We bidden voor ons verharde volk, dat wij niet dóórgaan tegen God. We bidden dat de Heere ogen opent onder de verblinde volkeren van Europa. We bidden de oordelen over ons volk niet meer af, daarvoor zijn we te ver gegaan...de wereldweeën gaan nu voort...als voetstappen van Christus. Buigen wij daar onder? De Heilige Geest leert de oordelen naar ons toe bidden... Rijs op, o God, rijs op... toon Uw gezag... 't is meer dan tijd! (Ps. 74 vers 21 ber.)

Dat bidden om Gods eer, Gods wil en om Christus' Koninkrijk, wordt door de nood niet geleerd, maar door de Heilige Geest. Dan leren Russen, Oekraïners en Europeanen bidden, buigen en uitzien naar de komst van de Vrededorst. "Zie, Ik kom haastelijk; en Mijn loon is met Mij om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zal zijn...Amen. Ja, kom, Heere Jezus!" (Opb. 22:12 en 20b)

William Carey, een onnutte dienstknecht (januari 2022)

Tijdens de toerustingsavond over zending en evangelisatie, afgelopen vrijdag, spraken we onder andere over het begin van de wereldzending, aangewakkerd door de preek van William Carey met als titel: 'Onderneem grote dingen voor God, verwacht grote dingen van God'. Deze preek heeft de zelfgenoegzame gemeenten in Engeland wakker geschud voor hun roeping tot verbreiding van het Evangelie en heeft het vuur van zendingsijver doen ontbranden. Het is de aanleiding geweest voor het oprichten van de Baptist Missionary Society en vele andere zendingsorganisaties daarna. De titel van de preek, werd ook het levensmotto van Carey, die als eerste zending van de BMS werd uitgezonden naar India. Door het geloof, mocht hij grote dingen voor de Heere ondernemen in India en zijn verwachting is niet beschaamd geworden. Veel tegenspoeden heeft Carey ondervonden en vele uitreddingen van God. Hoewel hij vele jaren in dienst van zijn Meester heeft besteed, bleef hij een in zichzelf onwaardig zondaar en een ootmoedig christen. Hoe ootmoedig Carey mocht terugblikken op zijn grote werk voor God, blijkt aan het einde van zijn leven. We citeren enkele fragmenten uit de biografie over William Carey die geschreven is door, mijn reeds overleden zielenvriend, W. van der Zwaag.

'Op 17 augustus 1831, zijn verjaardag, schreef Carey aan zijn zoon Jabez: 'Ik wordt vandaag zeventig jaar, een monument van goddelijke barmhartigheid en goedertierenheid, hoewel ik, als ik op mijn leven terugzie, veel ontdek, waarvoor ik tot in het stof vernederd moet zijn. Mijn dadelijke en werkelijke zonden zijn ontelbaar, mijn achteloosheid in het werk des Heeren is groot geweest. Ik heb Zijn zaak niet bevorderd, noch Zijn eer en heerlijkheid gezocht, zoals het betaamt. [...] In weerwil van dit alles ben ik tot nu toe gespaard en bij Zijn werk betrokken gebleven, terwijl ik vertrouw in de gunst des Heeren te mogen delen. Ik wens nog meer volkomen aan Zijn dienst te worden gewijd, meer volkomen geheiligd en meer dan tot nu toe in al Christus' genadegaven te mogen worden geoefend en vruchten van gerechtigheid voort te brengen tot lof en eer van die Zaligmaker, Die Zijn leven heeft gegeven tot een offer voor mijn zonde'. En dat nu zegt de man, die de Bijbel had vertaald in tientallen talen, die over heel India scholen en zendingsstations had gesticht, die had gepreikt en geëvangeliseerd, die gewerkt had om de samenleving te reformeren. Indien Carey zo weinig had gedaan, waar zouden geringer stervelingen dan aanspraak op mogen maken? [...] Drie jaar later kwam het einde van Carey's dienstbare leven. Een van de bezoekers aan zijn sterfbed, gaf het volgende verslag: 'Zijn ogen waren gesloten en zijn handen klemde hij samen. Op zijn lessenaar lag de proefdruk van het laatste hoofdstuk van het Bengaalse Nieuwe Testament, die hij enkele dagen eerder nog had nagekeken. Na enige tijd te hebben gewacht, stelde ik hem de vraag: Geliefde vriend, je schijnt te staan aan de rand van de eeuwigheid. Neem het mij niet kwalijk dat ik naar je gedachten en gevoelens vraag. Deze vraag deed hem wat opwekken en terwijl hij zijn ogen opende, antwoordde hij op ernstige toon: 'Ik weet in Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag. Maar wanneer ik er aan denk, weldra in Gods tegenwoordigheid te moeten verschijnen en aan mijn zonden denk, dan beef ik.' Hij kon verder niets meer zeggen.' Alexander Duff bracht hem een bezoek, vlak voor zijn stervensuur. Tegen hem sprak Carey: 'Mr. Duff, u hebt het steeds gehad over Dr. Carey, Dr. Carey. Als ik er niet meer ben, spreek dan niet over Dr. Carey, maar spreek over Carey's Zaligmaker.'

Tot zover de biografie van Van der Zwaag over Carey, zeer lezenswaardig trouwens.

Wat tekent het sterfbed van deze grote man in Gods Koninkrijk, de onwaardigheid die ieder waar christen, iedere onnutte dienstknecht, gevoelt. Begenadigd te zijn is grote genade, door de Heere gebruikt te worden is een onpeilbare verwaardiging. En tot die verwaardiging om door Christus gebruikt te worden, roept de Heere iedere gelovige, ja ook u die Hem niet kent, maar Zijn Woord hebt. In het groot of in het klein, wil de Heere onze verzondigde levens, verzoenen, vernieuwen en gebruiken tot Zijn eer. Hij geeft ons een plaats in de wereld, tussen collega's en familie, om voor hen een Bijbel te zijn. Wat is een leven dicht bij Christus en toegewijd aan Hem, voor ons allen nodig!

We hoorden vrijdag: onderneem grote (en kleine) dingen voor God, onderneem grote en kleine dingen mét God, verwacht het in kleine dingen van God en verwacht grote dingen van God. Wat spoort het levensmotto van de schoenmaker van Piddington, aan om elke gelegenheid te zoeken, om met onze naaste over Christus te spreken. Wat zullen wij op ons sterfbed zeggen, als we terugblikken op ons aardse leven? Hoe kunnen wij nu, méér dienstbaar zijn? Waarin heeft ons leven bekering nodig? Hoe kunnen wij méér het getuigenis van Christus' verlossende liefde voorleven en uitdelen?

Laten wij, elk voor zich en als gemeente samen, biddend zoeken om dienstbaar te zijn. De Heere zal onze geringe arbeid niet beschamen. Hij zal ons kleine geloof niet verachten en onze geringe liefde niet uitblussen.

Laten we het weinige dat wij hebben aan gaven en genade, in Zijn handen geven, dan zal Hij het vermenigvuldigen, méér maken door Zijn kracht, om de hongerige zielen te voeden en de eer van Zijn Vader vol te maken.

Bid voor wie u vervolgen (september 2021)

De laatste tijd horen we opnieuw veel van het kwaad dat er gesproken wordt over de doop, over de gemeente, over de prediking, over de school. Soms worden de bizarste leugens verteld. Soms wordt hetgeen de Heere geeft, uitgemaakt voor duivelswerk. Vaak wordt twijfel gezaaid en wantrouwen geuit. Dit alles doet verdriet. Te meer om de venijnige en liefdeloze geest waaruit deze dingen gesproken worden.

Als een oprecht christen een oprechte zorg zou hebben over onze prediking of over de gemeente, zou er veel voor ons gebeden worden! Dan zou men contact zoeken en in liefde de zorgen uiten, ons corrigeren vanuit het Woord. Daarvoor moeten we altijd open staan. We moeten altijd verantwoording willen afleggen van hetgeen we geloven, en ook open staan voor correctie vanuit Gods Woord. Maar weinigen wenden zich op zo'n christelijke wijze tot ons. Het is vooral laster, kwaadspreken in het rond en het verspreiden van wantrouwen. De manier waarop er wordt gesproken, laat al zien dat het geen zaak van gebed is geweest, geen zorg uit de liefde en geen zaak van God.

Het doet veel verdriet dat mensen die bij het Woord leven, en zich soms ook uitgeven voor kinderen Gods, zo veel lasteren, schelden en kwaad spreken. Degenen onder hen die werkelijk Christus kennen, vertonen daarin niet het beeld van hun Meester. Wat wordt de Koning van de Kerk onteerd door hun houding. Wat doet dat pijn. Wat geeft het mij smart dat ook kinderen Gods en predikanten, met wie ik eertijds als broeders optrok, nu in blinde woede hun venijnige pijlen afschieten.

Als sommigen van u veel pijn en verwarring hebben door de reacties van familie of vrienden of van mensen waarvoor u achting had, willen we u graag opwekken om te zien op het leven van Christus. Hoeveel tegenspraak, afkeuring, lastering en leugen, ondervond Hij! De Zone Gods kwam met zoveel liefde en ook met goddelijke tekenen onder hen, maar de godsdienst van Zijn dagen haatte Hem. Hij werd alom gelasterd, niet door de wereld, maar door de vrome joden. Dat kwam omdat het vlees zich ergert aan Christus. Genade roept wrevel op, namelijk dat het vlees het niet kan verdragen dat God goed is. Het vlees kan het niet hebben, dat Hij Zich ontfemt over het verachte en onedele. De godsdienstige mens wil rustig voort in zijn tradities, maar wil er niet door de levende Christus uit wakker geschud worden. De godsdienstige mens wil voort in de weg die veilig voelt, maar volgt niet Hem bij Wie we alleen veilig zijn. Christus brengt altijd verdeeldheid en het zwaard. Christus spaart geen vlees en geen godsdienstige trots. Daarom wordt Hij gehaat. Daarom werd van Hem zoveel kwaad gesproken. Maar daarmee wil Christus ook een Vriend zijn van degenen die om Zijn Woord en om Zijn werk veracht worden. Hij weet wat verachting is, Hij weet hoe zeer de leugen kan doen... Christus wil ook hierin een medelijdende Hogepriester zijn.

Waar Christus is, zal de gemeente dezelfde weg ondergaan als haar Meester. Waar Hij is, wordt Zijn gemeente gehaat om Zijnentwil. Zo was het in de eerste gemeente ook. "Wat deze sekte aangaat, die alom wordt tegengesproken..." maar het was Gods gemeente, waar Hij Zelf woonde.

Gemeente, vat moed dat wij verwaardigd worden om de voetstappen van Christus te drukken! Breng de pijn en verwarring tot Hem... en: bid voor wie u vervolgen! Degenen die kwaad spreken, handelen vaak uit onkunde, uit angst, uit ongeloof. De klappen die wij door woorden krijgen, zijn ten diepte niet tegen ons gericht, maar tegen Christus en tegen Zijn Woord.

Ons vlees is geneigd om onder tegenspraak en hoon, of moedeloos te worden of bitter tegen degenen die dit doen. Maar de Heere Jezus is hierin volmaakt ootmoedig geweest. Als een Lam werd Hij ter slachting geleid... Hij zweeg ook onder mijn schelden tegen Hem en Zijn Evangelie, Hij onderging ook mijn ongeloof, Hij verdroeg ook mijn minachting van Hem.. Als wij vijanden waren en nu verzoend zijn, zouden wij dan geen medegevoel hebben met degenen die hun godsdienstige vijandschap nog uitleven? Zouden wij dan geen mededogen hebben over kinderen Gods, die vanuit hun vlees kwaadspreken en niet de gestalte van Christus dragen? Zij brengen zichzelf immers in duisternis. Als ze kwaadspreken van Zijn doop en Zijn werk, zullen zij daarmee Zijn ongenoegen over zich halen.

Laat ons liefhebben die ons haten. En als zij zaken aandragen waar we inderdaad van moeten leren, al is het op een venijnige manier, laat ons in ootmoedigheid buigen en hetgeen ze aan waarheid zeggen ter harte nemen. En laat ons dan bidden voor wie ons vervolgen. En als wij in onszelf niet de liefde vinden om te bidden voor wie ons vervolgen, laat ons dan ook met ons vleselijk hart tot Hem wenden Die wel liefde tot Zijn vijanden had. Hij wil ons vleselijk hart bedekken met Zijn Borgwerk en ons bedienen uit Hem om te zwijgen, Zijn voetstappen te drukken en onze vijanden lief te hebben.

De zegen en de vloek (september 2021)

In de trouwdienst afgelopen week, preekten we uit Deuteronomium 30:19. Voor onszelf heeft de overdenking van deze stof veel te denken gegeven en dat wil ik graag met u delen.

Mozes neemt afscheid van het volk. Hij moet hen loslaten op hun verdere weg Kanaän in, omdat hij bijna het hemelse Kanaän in mag. In diepe bewogenheid met het volk en zorg over hen, heeft hij het Woord hen nabij gebracht. Hij heeft hen voorgesteld de zegen en de vloek, de dood en het leven. Hij wil het volk er van doordringen dat elke stap die ze maken beslissend is. In elke stap die ze zetten, elke keuze die ze maken, zullen ze over zich afroepen de vloek of de zegen. Elke stap is er één op de weg die tot het leven leidt, of op de weg naar het eeuwig verderf.

Mozes brengt het Woord van God nabij. Hun dagelijks leven in. In Deuteronomium 28 heeft Mozes het volk heel concreet voorgesteld de zegeningen en vervloeking die de Heere over hen zal geven. Concreter kan het niet! Vloek en zegen zullen blijken in lichamelijke gezondheid of ziekte, mentale kracht of zwakte, oogsten en misoogsten, vruchtbaarheid van het vee of een misdragende kudde, gebrek te lijden of genoeg te hebben, gezinsgeluk of onrust in huis, volksvrede of broedertwisten en zo gaat de lange lijst van vervloeking door. Het is een schokkend hoofdstuk om te lezen. En ik geloof dat wij te weinig beseffen dat wij met dezelfde God van doen hebben. Te weinig zijn wij er in onze tijd van doordrongen dat de Heere de zonde bezoekt. Ook de zonden van Zijn volk, die Hij vergeven heeft, kunnen levenslange gevolgen hebben. Maar merken wij in onze tijd Gods hand wel op? Beseffen wij dat elke keuze, elke daad zegen of vloek over zich afroept?

Te vaak houden wij het Woord verre van ons concrete leven. Het Woord gaat immers over de ziel, over de bekering van het hart, over eeuwig leven of eeuwige dood? Zeker! Maar de God van het eeuwige leven, is ook de God van het tijdelijk leven. De Heere die onze ziel wil bezitten en vervullen, is ook de God Die recht heeft op heel ons leven, Die ingrijpt in ons leven, Die onze zonden bezoekt en ons onverdiend zegent.

Mozes brengt het Woord nabij. Ons concrete leven in. Hoe komt het toch dat wij dat zo onwennig vinden? Wij hebben in onze tijd de levende God zo ver weg geredeneerd uit ons leven. De wetenschap heeft immers voor alles een technische verklaring. Ziekten komen door een gebrek van bepaalde stoffen in het lichaam, de misoogst van de tomaten in onze kas komt door een schimmelbacterie die vanwege het vochtige weer goed kon gedijen, het verlies van uw werk komt door de krimpande economie, de gedragsproblemen van een kind komen door een stofje in de hersenen, de afnemende liefde in gezinnen komt door de invloed van social media. Zo is er voor alles een technische verklaring. Op zichzelf is dat ook waar. De wetenschap verklaart de technische oorzaak waardoor leed ons overkomt.

De wetenschap heeft ook voor heel veel leed een technische oplossing gevonden. Medicijnen, bestrijdingsmiddelen, economische maatregelen. En wij, moderne mensen, gaan voort om het ene probleem na het andere op te lossen.

Maar waar is de HEERE? Zijn wij opmerkzaam op Zijn hand? Horen wij Zijn stem in de dingen die over ons komen? Zien wij achter de technische verklaring voor ons leed, ook de Bijbelse verklaring? De wetenschap beantwoordt immers de vraag: waardoor? Maar zij kan niet de vraag 'Waarom?' beantwoorden. Voor dat antwoord moeten we bij de levende God zijn. Hij is het Die onze zonden bezoekt. Hij is het Die ons leven regeert. Hij wil ons bekend maken waarom Hij met ons twist. Of er concrete dingen in ons leven zijn waarom de Heere ons tegenslagen zend, of dat Hij ons bezoekt voor zonden uit ons verleden. Maar horen wij zo Zijn stem? Als wij ons wenden tot technische oplossingen voor ons leed, zonder Zijn stem te hebben gehoord en daaronder verootmoedigd te zijn, roepen wij het volgende leed over ons af. En steeds meer verhard ons hart en worden wij verblind voor de majesteit van God.

Het Woord komt nabij. Ons concrete leven in. Dat geeft ons veel te overdenken en veel reden tot gebed. Het geeft ook dat wij ons hebben te bekeren van concrete zonden.

Misschien zult u zeggen: kunnen wij dan genade verkrijgen door ons uitwendig te bekeren? Nee dat niet. Genade en het eeuwige leven zijn Gods gave. Maar ik vrees dat velen van ons blind zijn voor hoe nabij de Heere is, hoe concreet Hij handelt, hoe Hij al met u twist en u wijst op uw zonden...hoe in uw leven al Zijn stem is: Wend u tot Mij en wordt behouden!

Sommigen staan eigenlijk zo in het leven, alsof de Heere met u niets te maken heeft. U voelt geen overtuiging van zonde, geen smart over de zonde, geen geloof in Christus. U hoopt dat dat werk van Gods genade u ooit nog overkomt...maar u ziet niet hoe nabij God is. Hoe Hij spreekt in het concrete van uw leven. U beseft niet dat Hij al jaren met u twist door het concrete leed dat over u komt. U bekeert zich niet van

concrete zonden, verootmoedigt u niet onder God...en begrijpt niet waarom de Heere niets doet in uw leven van wat u verwacht en waar u op wacht...

U wacht op genade en overtuiging van zonde...u komt onder het Woord en hoopt dat het u wat doet. U begrijpt niet waarom uw hart zo hard blijft en u geeft God daarvan de schuld. Maar ondertussen houden velen hun zonden vast...u denkt: als de Heere gaat werken zal dat anders worden, als de Heere mij gaat bekeren dan moet ik andere kleren kopen, dan gooi ik de make-up weg, dan zal ik geen dienst meer overslaan, dan moet ik financieel andere keuzes maken, dan zullen we ons gezinsleven anders inrichten...dan...dan...maar u merkt niet dat juist om die concrete zonden de Heere leed over u brengt...Hij spreekt al, maar u merkt daar niet op. U gaat voort op de weg van de vloek...u wandelt voort op de weg naar de eeuwige dood.

Maar nabij u is het Woord.. Nabij u is de vloek en de zegen! Nabij u is de stem van de levende God, Die u maant tot bekering van uw leven en Die u wil leiden tot de bekering van uw hart. Wat is het nodig Zijn stem te gaan opmerken, te bidden om licht over de dingen die in uw leven gebeuren, op te merken wat de Heere spreekt door Zijn voorzienigheid, door de prediking en door het Woord dat u leest. Zijn Woord is nabij! Zijn heil is ook nabij! Zijn goedertierenheid omringt u en wil tot bekering leiden. Overdenk uw weg en uw leven, merk op Zijn hand en Zijn stem, hoor achter de technische verklaringen voor uw leed het spreken van God, verootmoedigt u onder Hem. Er zijn concrete zonden waardoor u geestelijk niet verder komt, er zijn misschien onbeleden zonden uit uw verleden die u nog voor God of mensen moet belijden. De Heere leeft en spreekt...Hij regeert en wil in grote barmhartigheid tot bekering leiden. Maar wat ligt er bij ons een schuld in het niet opmerken van Zijn genadevolle regering. Nabij u is het Woord, nabij u is de vloek en de zegen, het leven en de dood!

Ook wij die de HEERE kennen en weten van de vergeving van onze zonden, kunnen toch blind zijn voor concrete zonden waarin wij leven en voor de redenen waarom Hij met ons twist. Ook kan het de strijd zijn waarom er zo weinig opwas is in Zijn kennis, waarom leed en moeite over ons komt. Is het ons gebed of bij ons een schadelijke weg is? Worden wij dieper ontdekt aan concrete zonden, geestelijke ontrouw, karakterzonden? Zijn wij verootmoedigd over vergeven zonden, die toch nog hun gevolgen in ons leven hebben. Hebben wij er licht over, waarom Hij ons bezoekt?

We kunnen zijn op de weg naar het eeuwige leven, en toch in veel dingen de Heere tegen hebben. Hoewel Hij Zijn kinderen bemint en er geen verdoemenis meer is in Christus Jezus, is er wel Zijn Vaderlijk kastijden, Zijn bezoeken van de zonde. De Heere neemt het juist in het leven van Zijn kinderen nauw met de zonde. Hij stapt er niet over heen. Elke zonde heeft gevolgen. Hij heeft de zonde in Christus weggedragen en ons genadig vergeven, maar wil ons dieper verootmoedigen, nauwer met Hem doen leven, meer zegenen.

Dat betekent overigens niet dat in het leven van een christen het leed allemaal wordt weggenomen. Als het gaat om zegen en vloek in ons leven, moeten wij méér Zijn hand opmerken. Tegelijk moeten we waken voor het zogenaamde 'welvaartsevangelie'. Vanuit de Verenigde Staten is in de evangelische beweging steeds meer de gedachte opgekomen, dat iemand die met God wandelt niet ziek hoeft te zijn, niet arm zal zijn en weinig leed zal hebben. Men is gericht op wonderen en uitwendige zegen. Maar in die leer vergeet men dat de Heere ook vergeven zonden bezoekt. Dat Hij niet alle leed wil wegnemen, maar Zijn kinderen blijvend ootmoedig en afhankelijk wil houden. Daarmee is die leer bedrieglijk en gevaarlijk. Wij moeten niet gericht zijn op het weren van leed uit ons leven, maar op de gemeenschap met God in ons leed.

In genade wil Hij leed wegnemen en uitkomsten geven, maar tegelijk laat Hij naar Zijn wijsheid doornen in ons vlees, beproevingen op onze weg...om ons blijvend te verootmoedigen vanwege de zonden die Hij al vergaf. Wij mogen immers niet vergeten wat onze zonden Christus gekost hebben, wij mogen niet vergeten hoe dierbaar en groot de verlossing van de vloek is, hoe onverdiend de gave van het eeuwige leven!

Het Woord komt nabij. Ons concrete leven in. Ons wordt voorgesteld de zegen en de vloek, de dood en het leven. De majesteit van Zijn regering heeft ons te verootmoedigen. Maar krijgen we daar licht in dan horen we overal Zijn liefdesstem. Ons leven is vol van liefdevolle waarschuwingen, verootmoedigende gevolgen van de zonde, straffen om ons weder te brengen tot Hem. Hij roept ons terug van de weg van de vloek en dood. De HEERE verheugt Zich in het zegenen en het geven van het eeuwige leven! Dat is Zijn hart en wil in Christus Jezus. Kom laat ons wederkeren tot de HEERE, Hij is traag tot toorn en haastig in het vergeven! Al omringt Hij uw weg met doornen, het is om naar uw hart te spreken. Hij is enkel goedheid en barmhartigheid. Zelfs in Zijn straffen is Hij zo aanbiddelijk mild en heilig liefdevol. De vloek heeft Hij Zelf in Christus op Zich genomen, om hen die liggen onder Zijn vloek, het eeuwige leven te geven om niet!

Alarm over de vaccinatie! (januari 2021)

Nu het corona-vaccin in Nederland verspreid wordt, willen we als broederraad een ernstige waarschuwing tot u allen doen uitgaan om u niet te laten vaccineren. In tegenstelling tot wat veel kerken en media in de gereformeerde gezindte stellen, is vaccinatie geen zaak die voor ieder geweten vrij ligt, maar een zaak die op Bijbelse gronden absoluut en geheel moet worden afgewezen. Wij willen een alarmroep tot u doen uitgaan, om ondanks de druk van de maatschappij, u onder geen beding te laten inenten, maar u voor tijd en eeuwigheid in de handen van de Heere te geven. Alleen in Hem bent u veilig!

Vaccinatie is in strijd met het geloofsvertrouwen op de Heere. Toen inentingën werden uitgevonden en ontwikkeld, waren er oprechte christenen die dit als uitkomst zagen tegen besmettelijke ziekten en zich lieten inenten. De bekende opwekkingsprediker Jonathan Edwards liet zich inenten tegen de pokken, maar stierf kort daarna aan de pokken die hij door de vaccinatie juist had binnengekregen. Door deze en andere schokkende gerichten, ook onder Zijn kinderen, toonde de Heere Zijn ongenoegen over vaccinatie. De eeuwen daarna hebben Bijbelgetrouwe christenen altijd in meerderheid afwijzend gestaan tegenover preventieve inenting. Dit is in lijn met hoe de Bijbel spreekt over gezondheid en ziekte. David zei toen de pestilentie rondging in Israël: "Laat ons in de handen des Heeren vallen, want Zijn barmhartigheden zijn vele, maar laat mij in de handen van mensen niet vallen" (2 Sam. 24:14). Wie zich laat inenten, geeft en lichamelijke en psychische gezondheid over in de handen van mensen, en legt zich niet vertrouwend neer in de handen van de Heere. Vertrouwen wij de farmaceutische industrie meer dan de levende God? Dat is afgoderij en dat vertrouwen zal beschaamd worden.

Wat bij de eerste ontwikkeling van inentingën nog niet speelde, maar wij nu wel weten, is dat de ontwikkeling van nieuwe vaccins, gepaard gaat met het gebruik van menselijke cellen, verkregen uit geaborteerde kinderen. De cellen van deze kinderen worden niet alleen gebruikt in de onderzoeksfase, maar ook de entstof van het vaccin dat u krijgt toegediend, bevat deze cellen. Wat een gruwel! Het bloed van die gedode kinderen roept om wraak naar de hemel. En de Heere wreekt ook dit bloed in de vele schokkende bijwerkingen die vaccins kunnen hebben voor lichamelijke en psychische gezondheid.

Een goed gedocumenteerde en Bijbels onderbouwde studie over deze gruwelijke zaak kunt u vinden in de documentaire: 'Een vreselijke waarheid waarmee met Gods voortgaande schepping wil verhinderen'.

Wie deze studie en andere bronnen raadpleegt, zal schrikken van de duivelse gruwelen die gebruikt worden voor de ontwikkeling van vaccins. Wie zou niet wenen? Dragen wij leed om de grote schuld die ook ons volk over zich haalt door het doden van mensjes die geschapen zijn om hun Schepper te verheerlijken? Ja, als ik onder ogen zie wat er geschied, roept mijn hart: 'Maranatha, kom haastig Heere Jezus!'

Deze schokkende waarheid kan u voor veel vragen stellen, want sommigen zijn gevaccineerd zonder van deze zaken op de hoogte te zijn. Degenen die in hun jeugd zijn gevaccineerd of op latere leeftijd, door onwetendheid, dragen hiervoor geen persoonlijke schuld. Maar wie over deze helse praktijken is ingelicht, zal zich onder geen beding willen verbinden aan deze gruwel. We verbinden ons dan immers net als Israël destijds aan de Moloch-dienst, waarbij kinderlevens werden opgeofferd. Deze afgoderij zal gewis de toorn van de levende God afroepen over degenen die zich daaraan verbinden.

Nu zijn er medici die stellen dat het corona-vaccin dat nu in Nederland verspreid wordt, zelf geen materiaal van geaborteerde kinderen bevat. Echter, doet de vraag of dat concrete vaccin deze stoffen bevat, niets af aan het gegeven dat u bedrijven die zulke gruwelijke praktijken toepassen, beslist uw lichaam en psyche niet kunt toevertrouwen. Laat ons verre blijven van deze praktijken, maar naderen tot de Heere met schuld, met rouw over de grote zonden van land en volk, en met verwachting van Zijn genadige bewaring en gunst.

De broederraad doet een alarm-roep naar de hele gemeente uitgaan, om u onder geen beding of druk te laten vaccineren. Ook zullen wij geen vrijmoedigheid hebben om Doop of Avondmaal te bedienen aan degenen die zich, na kennisneming van deze zaken, toch laat inenten. De gunst van de HEERE over Zijn Doop en Zijn Tafel, zijn ons dierbaar. Als er kinderen des Heeren zijn die overwegen zich te laten inenten, vragen wij u dat biddend te heroverwegen en deze zaak van de geaborteerde kinderen aan de Heere voor te leggen. Als u de God van de Bijbel dient, is het onmogelijk dat u daar Zijn goedkeuring over krijgt.

Wij willen onszelf en de gemeente, vertrouwend geven in de handen van de levende God, Die al het leven geeft en in Wiens handen ons leven veilig is.

Da Costa dichtte:

*'t geheim van allen zegen –
Oranje en Nederland hoort! –
is in Zijn vrees gelegen,
Zijn gunst, Zijn dienst, Zijn Woord!*

